

ОБ'ЄКТ СКЛАДУ ЗЛОЧИНУ, ПЕРЕДБАЧЕНОГО СТ. 345 КК УКРАЇНИ

В.П. Беленок

*здобувач наукової лабораторії з проблем розкриття
та розслідування злочинів
Національної академії внутрішніх справ*

Постановка проблеми. Основною умовою розбудови України як правової та демократичної держави є правильна організація та чітке функціонування органів державної влади – головного інструменту забезпечення соціальних цінностей, прав і свобод людини та їх гарантій. У зазначеному контексті неабияке значення посідають суспільні відносини, що виникають з приводу нормального функціонування та авторитету органів державної влади, зокрема – правоохоронних. Очевидним є те, що організація правоохоронних органів, як структурного елементу органів державної влади, повинна передбачати й відповідну систему їх правового захисту, у тому числі – кримінально-правового. Тому актуальним є дослідження норм Кримінального кодексу (далі КК) України, що передбачають кримінальну відповідальність за злочини проти авторитету органів державної влади, в першу чергу об'єкта погрози або насильства щодо працівника правоохоронного органу (ст. 345 КК України).

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Окремі аспекти погрози або насильства щодо працівника правоохоронного органу досліджувалися вітчизняними та зарубіжними вченими, серед яких: Ф.Н. Аббасов, Г.А. Агаєв, В.Р. Айб, А.Ф. Бантишев, А. Брагіна, Н.І. Ветров, В.Т. Дзюба, П.С. Єлізаров, І.Є. Ніконов, М.П. Журавльов, П.В. Замосковцев, С.М. Корабельников, В.М. Короленко, С. Мальков, В.М. Мамчур, В.І. Осадчий, В.С. Пflugатир, В.В. Полухін, А.В. Савченко, Л.В. Терещенко, В.С. Ткаченко, М.І. Хавронюк, А.В. Шабанов, Н.В. Шепелева, А.В. Шрамченко, С.А. Яковлева та інші, однак поза увагою вчених залишалися проблемні питання об'єктивних та суб'єктивних ознак складу злочину.

При дослідженні кримінально-правової характеристики погрози або насильства щодо працівника правоохоронного органу, логічним є здійснення детального та послідовного розгляду всіх елементів даного складу злочину, які в своїй сукупності утворюють нерозривну систему взаємопов'язаних між собою об'єктивних та суб'єктивних ознак, характеризуючи конкретне діяння як злочин. У даному контексті на особливу увагу заслуговує об'єкт складу злочину, який має визначальне значення при побудові Особливої частини КК України, розкриває сутність злочинів та слугує критерієм їх розмежування.

Метою статті є дослідження суспільних відносин та потерпілого як ознак об'єкта складу злочину, передбаченого ст. 345 КК України.

Основні результати дослідження. Проблема визначення поняття об'єкта складу злочину в науці кримінального права є однією з найскладніших та дискусійних. Як зазначив Г.А. Крігер: «Дуже важко назвати яку-небудь іншу проблему кримінального права, в якій так багато було б суперечливого, як в галузі вчення про об'єкт злочину» [1, с. 111].

У теорії кримінального права сформовано такі найбільш поширені концепції об'єкта складу злочину: суспільні відносини, що охороняються нормами кримінального закону (В.К. Грищук) [2, с. 77-88]; охоронювані кримінальним законом соціалістичні суспільні відносини (В.К. Глістін) [3, с. 123]; суспільно визначена цінність (благо), якій причиняється шкода від конкретного злочинного діяння (В.Я. Тацій) [4, с. 3]; охоронювана кримінальним законом соціальна безпека, тобто стан захищеності життєво важливих інтересів особи, суспільства та держави, що піддається злочинному посяганням, за яке передбачено кримінальне покарання (О.К. Зателепін) [5, с. 29-31].

Найбільшого поширення в наш час набуло визначення об'єкта складу злочину як суспільних відносин, що перебувають під кримінально-правовою охороною і яким у разі вчинення злочину заподіюється або може бути заподіяна шкода [6, с. 7].

Характерними ознаками об'єкта складу злочину є: суспільні відносини, предмет та потерпілий. При цьому, суспільні відносини є обов'язковою складовою об'єкта складу злочину, а предмет та потерпілий – факультативними.

Правова наука, ґрунтуючись на загальнофілософських уявленнях, визначає зміст суспільних відносин як сукупність взаємопов'язаних елементів, а саме: суб'єкти (носії) суспільних відносин, предмети з приводу яких існують суспільні відносини та соціальний зв'язок, що відображає зміст таких відносин [7, с. 102-103; 8, с. 65-71; 9, с. 58-59; 10, с. 97-99; 11, с. 123-127; 12, с. 50-63].

У теорії кримінального права предметом злочину здебільшого визнають речі матеріального світу, при вчиненні суспільно небезпечного діяння відносно яких, або у зв'язку з якими, здійснюється посягання на суспільні відносини. Водночас потерпілим є людина, якій у результаті вчинення злочину спричиняється фізичну, матеріальну або моральну шкоду.

Загальноприйнятою є класифікація об'єкта складу злочину «по вертикалі», за якої об'єкт поділяється на загальний, родовий та безпосередній [4, с. 60; 7, с. 109-111; 8, с. 71-73; 9, с. 60; 10, с. 102-103; 11, с. 129-130].

Загальним об'єктом складу злочину є всі суспільні відносини, що охороняються КК України.

Родовим об'єктом складу злочину є певне коло тотожних чи однорідних за своєю соціальною суттю суспільних відносин, що охороняються єдиним комплексом взаємопов'язаних кримінально-правових норм. У контексті погрози або насильства щодо працівника правоохоронного органу, такими є суспільні відносини, що існують з приводу нормального функціонування та авторитету органів державної влади.

Суспільні відносини такого роду слід розуміти як систему взаємопов'язаних елементів, якими охоплюються: суб'єкти (носії) відносин – ті, хто виконують правозахисну та правозастосовну функцію з одного боку (працівники правоохоронних органів) та ті, на кого поширюється правозахисний або правозастосовний вплив працівників правоохоронних органів (учасники кримінального чи адміністративного процесу тощо); предмет відносин – цінності або блага, з приводу яких суб'єкти вступають у відносини (наприклад, майно особи, яке підлягає конфіскації); соціальний зв'язок – взаємопов'язаний механізм реалізації суб'єктами своїх повноважень з одного боку, що призводить до виникнення обов'язків у суб'єктів з іншого, а також система контролю за повнотою та своєчасністю виконання таких обов'язків (наприклад, особа, притягнута працівником міліції до адміністративної відповідальності, сумлінно виконує рішення про накладення адміністративного стягнення).

Основним же інструментом визначення місця розташування кожного окремо взятого складу злочину у системі Особливої частини КК України є безпосередній об'єкт складу злочину. В теорії кримінального права існує декілька основних поглядів щодо визначення поняття безпосереднього об'єкта складу злочину, серед яких відзначаємо: суспільні відносини, на які посягає конкретний злочин і яким він заподіює шкоду (А.В. Савченко) [13, с. 82-84]; конкретне суспільне відношення, благо або інтерес, на які посягає конкретний злочин (П.Л. Фріс) [8, с. 73]; соціальні цінності, на які посягає конкретна злочинна дія або бездіяльність (П.С. Матишевський) [10, с. 103]; ті конкретні суспільні відносини, які поставлені законодавцем під охорону кримінального закону і яким завдається шкода злочином, що підпадає під ознаки даного складу (В.Я. Тацій) [4, с. 66]. На наш погляд, найбільш прийнятним є визначення поняття безпосереднього об'єкта складу злочину, запропоноване А. В. Савченком та В. Я. Тацієм.

Зважаючи на виняткове значення безпосереднього об'єкта складу злочину, в науці кримінального права існує класифікація об'єктів «по горизонталі», яка полягає в поділі безпосереднього об'єкта складу злочину на основний та додатковий [4, с. 70; 7, с. 112-114; 8, с. 74; 9, с. 60; 10, с. 104; 11, с. 131].

За такої класифікації, основним безпосереднім об'єктом складу злочину слід вважати суспільні відносини, що становлять сутність злочину, виправдовують існування самостійної кримінально-правової норми та визначають її місце у системі Особливої частини КК України.

Додатковим безпосереднім об'єктом складу злочину слід розуміти суспільні відносини, яким заподіюється шкода або виникає загроза заподіяння шкоди, одночасно із основним.

При цьому, додатковий об'єкт поділяється на обов'язковий (необхідний) та необов'язковий (факультативний). Обов'язковим додатковим безпосереднім об'єктом складу злочину є суспільні відносини, шкода яким заподіюється завжди на рівні з основним безпосереднім об'єктом, тобто у кожному випадку вчинення певного злочину. Факультативним додатковим безпосереднім об'єктом складу злочину є суспільні відносини, шкода яким в одних випадках заподіюється на рівні з основним безпосереднім об'єктом та може мати значення для кваліфікації, а в інших – не заподіюється.

Відзначимо, що в теорії кримінального права існує декілька різних поглядів на основний та додатковий безпосередній об'єкти складу злочину, з-поміж яких: основний об'єкт – найбільш важливі відносини, що визначають місце складу злочину в структурі Особливої частини КК України й охороняються конкретною кримінально-правовою нормою та яким заподіюється шкода, або які опиняються перед загрозою заподіяння шкоди внаслідок вчинення злочину. Додатковим же безпосереднім об'єктом складу злочину являються відносини, цінності, блага, права, свободи, яким шкода заподіюється завжди разом з основним при вчиненні даного конкретного злочину (В.Б. Харченко) [14, с. 36]; основний безпосередній об'єкт складу злочину визначає суспільну небезпеку конкретного діяння, входить в характеристику складу конкретного злочину та визначає його місце в системі родового та загального об'єктів складу злочину. Об'єкт складу злочину, якому в кожному випадку посягання на основний безпосередній об'єкт складу злочину обов'язково спричиняється шкода й який через це перебуває під кримінально-правовою охороною паралельно з основним безпосереднім об'єктом складу злочину носить назву додаткового безпосереднього об'єкту складу злочину (П.Л. Фріс) [8, с. 73-74].

Зважаючи на викладене, основний безпосередній об'єкт складу злочину, в широкому розумінні, пропонуємо визначити як найбільш важливі суспільні відносини, притаманні конкретному складу злочину, які характеризують його істину природу та визначають місце останнього в структурі Особливої частини КК України, перебувають під охороною чітко визначеної кримінально-правової норми та яким заподіюється або може заподіюватись шкода внаслідок вчинення злочину.

Характеризуючи безпосередній об'єкт погрози або насильства щодо працівника правоохоронного органу, необхідно звернути увагу на тому, що окремі автори розходяться в своїх судженнях стосовно доцільності існування такої кримінально-правової норми. Вважаємо, що правильне вирішення цього питання неможливе без детального вивчення безпосереднього основного та безпосереднього додаткового об'єкта даного складу злочину [15, с. 268-269].

Як слушно зазначає В. К. Грищук, безпосередній об'єкт складу злочину служить критерієм класифікації злочинів всередині кожного розділу Особливої частини КК України [2, с. 77-88].

При вчиненні погрози або насильства щодо працівника правоохоронного органу, шкода завдається нормальній діяльності та авторитету органів державної влади, а також здоров'ю чи психічній недоторканості працівника даного органу або його близьких родичів. У даному випадку мова йде про безпосередній основний та безпосередній додатковий об'єкти складу злочину. Зокрема, якщо склад злочину містить у собі декілька безпосередніх об'єктів, законодавцем визначається один із них, котрий, як зазначає П.Л. Фріс: «Виступає на «першу лінію» кримінально-правової охорони, як найбільш важливий у випадку вчинення конкретного діяння», – тобто вказує на ступінь суспільної небезпеки та структуру складу злочину, а інші охороняє паралельно, у зв'язку з їх обов'язковим існуванням при вчиненні конкретного злочин-

ного посягання [8, с. 73-74]. Цим обґрунтовується існування самостійної кримінально-правової норми погрози або насильства щодо працівника правоохоронного органу.

Основним безпосереднім об'єктом погрози або насильства щодо працівника правоохоронного органу слід розуміти нормальну діяльність та авторитет правоохоронних органів, які законодавець поставив під кримінально-правову охорону, надаючи даним відносинам пріоритет перед додатковим безпосереднім об'єктом вказаного складу злочину. В свою чергу, зміст додаткового безпосереднього об'єкта погрози або насильства щодо працівника правоохоронного органу становлять суспільні відносини, що існують з приводу охорони здоров'я та психічної недоторканності працівника такого органу, а також його близьких родичів і їхнього майна. Вочевидь, спираючись саме на додатковий безпосередній об'єкт складу злочину, передбаченого ст. 345 КК України, деякі науковці роблять необґрунтовані, на нашу думку, припущення, стосовно недоцільності існування означеної норми як самостійного складу злочину. Окремі складові частини додаткового безпосереднього об'єкта складу злочину, передбаченого ст. 345 КК України, є безпосередніми основними об'єктами складів злочинів, передбачених: ст.ст. 121, 122, 125, 126, 129, 195 КК України – це, відповідно, умисне нанесення тяжких тілесних ушкоджень, умисне середньої тяжкості тілесне ушкодження, легке тілесне ушкодження, побої і мордування, погроза вбивством та погроза знищення майна. Вказані суспільні відносини перебувають під кримінально-правовою охороною при вчиненні злочину, передбаченого ст. 345 КК України, у зв'язку з тим, що посягання на них призводить до порушення суспільних відносин з приводу нормальної діяльності та авторитету правоохоронних органів, що зумовлює існування даної самостійної статті Особливої частини КК України. Таке існування видається нам обґрунтованим і доцільним.

Особливої уваги заслуговує проблема потерпілого в складі злочину погрози або насильства щодо працівника правоохоронного органу.

Згідно змісту диспозиції ст. 345 КК України, потерпілим є працівник правоохоронного органу та його близькі родичі.

Відповідно до ч. 1 ст. 2 Закону України «Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів», правоохоронними органами є: органи прокуратури, внутрішніх справ, служби безпеки, Військової служби правопорядку у Збройних Силах України, митні органи, органи охорони державного кордону, органи державної податкової служби, органи і установи виконання покарань, слідчі ізолятори, органи державного фінансового контролю, рибохорони, державної лісової охорони, інші органи, які здійснюють правозастосовні або правоохоронні функції [16].

Згідно ст. 1 Закону України «Про демократичний цивільний контроль над Воєнною організацією і правоохоронними органами держави», правоохоронними органами є державні органи, які відповідно до законодавства здійснюють правозастосовні або правоохоронні функції [17]. Така позиція законодавця є цілком прийнятною, з огляду на динаміку мінливості системи центральних органів виконавчої влади в Україні, що включає в себе систематичні

реформування та реорганізації правоохоронних органів. Ми також схилиємося до думки щодо неможливості та недоцільності визначення вичерпного переліку правоохоронних органів. Однак, згідно положень цього ж закону, категорія «правоохоронні органи» не включає в себе сукупність органів державної влади, військових формувань, утворених відповідно до Конституції і законів України, діяльність яких безпосередньо спрямована на вирішення завдань захисту інтересів держави від зовнішніх та внутрішніх загроз. Очевидно, що така позиція законодавця жодним чином не відповідає завданням кримінально-правової охорони правоохоронної діяльності. Разом з цим відзначаємо, що даний закон покликаний урегульовувати суспільні відносини у зовсім іншій галузі права, у зв'язку з чим його не було приведено у відповідність із КК України.

Враховуючи викладене, пропонуємо визначити зміст загального поняття правоохоронного органу як органу державної влади, наділеного сукупністю специфічних ознак, притаманних виключно правоохоронній або правозастосовній діяльності, пов'язаній із захистом встановленого Конституцією України суспільного ладу держави, економічної та політичної системи, прав і законних інтересів громадян, підприємств, установ, організацій, суб'єктів усіх форм власності, економічної та територіальної цілісності України. Працівником правоохоронного органу, в зазначеному контексті, слід вважати особу, що перебуває на службі в правоохоронному органі, у зв'язку з чим, в залежності від обсягу наданих їй прав та покладених на неї обов'язків, постійно або тимчасово виконує правоохоронні або правозастосовні функції.

Перелік осіб, яких законодавець визнає близькими родичами працівника правоохоронного органу, наведено у ч. 2 ст. 2 Закону України «Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів». До кола таких осіб належать: батьки, дружина (чоловік), діти, рідні брати і сестри, дід, баба, онуки; посягання на життя, здоров'я, житло і майно яких перешкоджає виконанню працівниками правоохоронних органів покладених на них законом обов'язків і здійсненню наданих прав [34].

Разом з тим, у п. 1 ч. 1 ст. 3 Кримінального процесуального кодексу (далі КПК) України, законодавець визначає коло близьких родичів та членів сім'ї, до якого входять: чоловік, дружина, батько, мати, вітчим, мачуха, син, дочка, пасинок, падчерка, рідний брат, рідна сестра, дід, баба, прадід, прабаба, внук, внучка, правнук, правнучка, усиновлювач чи усиновлений, опікун чи піклувальник, особа, яка перебуває під опікою або піклуванням, а також особи, які спільно проживають, пов'язані спільним побутом і мають взаємні права та обов'язки, у тому числі особи, які спільно проживають, але не перебувають у шлюбі [18]. Як бачимо, за своїм змістом категорія близьких родичів, наведена у КПК України, є значно ширшою від аналогічної категорії, на яку законодавець вказав у Законі України «Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів». Незважаючи на те, що КПК України врегульовує суспільні відносини, що виникають між учасниками кримінального процесу, у зв'язку з чим прийняття за основу та використання термінологічних тлумачень, наведених у КПК, під час кваліфікації погрози або насильства щодо працівника правоохоронного органу

видається недоречним, ми не можемо нехтувати позитивними надбаннями національного кримінального процесуального законодавства.

В зазначеному контексті, варто також звернути увагу і на певні термінологічні розбіжності між ст. 345 КК України та аналогічних нормах кримінальних кодексів інших країн. Так, наприклад, у КК Російської Федерації та Республіки Казахстан [19; 20] замість поняття «близькі родичі» вживається поняття «близькі особи». Вочевидь, наведене свідчить і про відмінність змісту, яким наповнено зазначені категорії. На нашу думку, поняття «близькі родичі» є вужчим від поняття «близькі особи», яким охоплюються, окрім близьких родичів та родичів, інші особи, доля яких (життя, здоров'я та добробут) не байдужа працівникові правоохоронного органу. С. В. Антонов визначає це важливим аспектом кримінально-правової охорони діяльності службових осіб і зазначає, що така позиція є цілком об'єктивною [21, с. 120-125].

Ступінь захищеності суспільних відносин певного виду, в даному випадку – нормальної діяльності правоохоронних органів, прямо залежить від ефективності конкретної кримінально-правової норми як механізму захисту таких відносин. Невід'ємним елементом такого захисту є рівень усвідомлення працівником правоохоронного органу, який є носієм (суб'єктом) даних суспільних відносин, відповідного рівня своєї захищеності.

Висновки. Відзначаємо, що за відсутності чіткого законодавчого роз'яснення термінів, що використовуються в КК України, їхнє тлумачення не завжди носить одноставний характер та може призводити до неправильного або неповного застосування окремих положень КК України при кваліфікації злочинів або призначенні покарань.

З огляду на це, пропонуємо у ч. 1 ст. 345 КК України та в ч. 2 ст. 2 Закону України «Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів» термін «близькі родичі» замінити терміном «близькі особи».

Крім того, у ст. 2 Закону України «Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів» доцільно визначити такі поняття:

– працівник правоохоронного органу – особа, що перебуває на службі в правоохоронному органі, у зв'язку з чим, у залежності від обсягу наданих їй прав та покладених на неї обов'язків, постійно або тимчасово виконує правоохоронні або правозастосовні функції;

– близькими особами є чоловік, дружина, батько, мати, вітчим, мачуха, син, донька, пасинок, падчірка, брат або сестра, дід, баба, прадід, прабаба, онуки, правнуки, а також інші особи, доля яких (життя, здоров'я та добробут) не байдужа працівникові правоохоронного органу.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Кригер Г.А. К вопросу о понятии объекта преступления в советском уголовном праве / Г. А. Кригер // Вестник Московского университета. – 1995. – № 1. – С. 111.

2. Гришук В.К. Загальний, родовий та безпосередні основні об'єкти злочинів проти життя і здоров'я людини / В. К. Гришук // Вісник Львівського інституту внутрішніх справ. – 2002. – Вип. 1. – С. 77–88.

3. Глистин В.К. Проблема уголовно-правовой охраны общественных отношений. Объект и квалификация преступлений / В.К. Глистин // – Л. – 1979. – С. 123.
4. Тацій В.Я. Об'єкт і предмет злочину в кримінальному праві України / В.Я. Тацій // Навч. посіб. – Харків : УкрІЮА. – 1994. – 76 с. – С. 3.
5. Зателепин О. К вопросу о понятии объекта преступления в уголовном праве / О. Зателепин // Уголовное право. – 2003. – № 1. – С. 29–31.
6. Беленок В.П. Визначення поняття «об'єкт складу злочину» в теорії кримінального права / В.П. Беленок // Механізм правового регулювання у правоохоронній та правозахисній діяльності в умовах формування громадянського суспільства (осінні читання). Тези доповідей та повідомлень. Львів. – 2006. – 196 с. – С. 7.
7. Кримінальне право України: Загальна частина: Підручник / М. І. Бажанов, Ю.В. Баулін, В.І. Борисов. За ред. проф. М.І. Бажанова, В.В. Сташиса, В.Я. Тація. – 2-е вид. перероб. і допов. – К. : Юрінком Інтер. – 2005. – 480 с., С. 102–103.
8. Фріс П.Л. Кримінальне право України. Загальна частина: Підручник. – К. : Атіка. – 2004. – 488 с. – С. 65–71.
9. Кримінальне право в запитаннях і відповідях. Загальна частина. Посібник для підготовки до іспитів / За загальною редакцією Клименка В. А. – К. : Атіка. – 2003. – 288 с. – С. 58–59.
10. Матишевський П.С. Кримінальне право України: Загальна частина: Підручник. – К. : А.С.К. – 2001. – 352 с. – С. 97–99.
11. Кримінальне право України. Загальна частина: Підручник для студ. юрид. вузів і фак. / Г.В. Андрусів, П.П. Андрушко, В.В. Бенківський та ін.; За ред. П.С. Матишевського та ін. – К. : Юрінком Інтер. – 1997. – 512 с., С. 123–127.
12. Музика А.А. Предмет злочину: теоретичні основи пізнання: Монографія / А.А. Музика, Є.В. Лащук. – К. : Паливода А.В. – 2011. – 192 с. – С. 50–63.
13. Кримінальне право України: Заг. частина: Підручник / Ю.В. Александров, В.І. Антипов, М.В. Володько та ін. // За ред. М.І. Мельника, В.А. Клименка. – К. : Юридична думка. – 2004. – 352 с. – С. 82–84.
14. Харченко В.Б. Кримінальне право України. Загальна та Особлива частини у питаннях та відповідях. – К. : Атіка. – 2005. – 272 с. – С. 36.
15. Сенько М.М. Чи існує необхідність в існуванні ст. 345 КК України? / М.М. Сенько, В.П. Беленок // Кримінально-правова політика держави: теоретичні та практичні аспекти проблеми: Матеріали міжнародної наукової конференції. – Донецьк. – 2006. – 360 с. – С. 268–269.
16. Про державний захист працівників суду і правоохоронних органів: Закон України із змінами та доповненнями // Відомості Верховної Ради України. – 1994. – № 11. – Ст. 50.
17. Про демократичний цивільний контроль над Воєнною організацією і правоохоронними органами держави: Закон України. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/975-15>.
18. Кримінальний процесуальний кодекс України // Голос України. – 19.05.2012. – №90–91.
19. Уголовный кодекс Российской Федерации // Собрание законодательства Российской Федерации. – 1996. – № 25. – Ст. 2954.
20. Уголовный кодекс Республики Казахстан. – Алматы : Юристъ, 1999. – 140 с.
21. Антонов С. Проблемні питання кримінально-правової охорони службової особи, її близьких родичів та громадянина, який виконує громадський обов'язок / С. Антонов // Право України. – 2006. – № 2. – С. 120-125.

Беленок В. Об'єкт складу злочину, передбаченого ст. 345 КК України

У статті досліджуються суспільні відносини та потерпілий як ознаки об'єкта складу злочину, передбаченого ст. 345 КК України.

Ключові слова: працівник правоохоронного органу; близькі родичі; близькі особи; виконання службового обов'язку; погроза або насильство.

Беленок В. Объект состава преступления, предусмотренного ст. 345 УК Украины

В статье исследуются общественные отношения и потерпевший как признаки объекта состава преступления, предусмотренного ст. 345 УК Украины.

Ключевые слова: работник правоохранительного органа; близкие родственники; близкие лица; исполнение служебных обязанностей; угроза или насилие.

Belenok V. The object of corpus delicti under article 345 of the Criminal Code of Ukraine

The article considers public relationships and the victim as the characteristic of the corpus delicti object under article 345 of the Criminal Code of Ukraine.

Keywords: law enforcement officer; close relatives; close person; performance of duty; threat or violence.

Стаття надійшла до редакції 07.03.2013.